

Bosna i Hercegovina
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
Broj: 11 0 U 033172 24 Uvp
Banjaluka, 24.11.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića, kao predsjednika vijeća, Vesne Mišić i Božane Vulić, članova vijeća, uz učešće Mire Mačkić zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Zajednice etažnih vlasnika Nikole Pašića broj [...], S. D., D. M., L. G., D. I., A. B.-D., R. D., I. Ž., N. P., V. K., Z. V., B. V., Lj. V. i B. R., svi iz B. (u daljem tekstu: tužioci) zastupani po punomoćnicima Dimitrijević i partneri, Advokatskom ortačkom društvu iz Banjaluke i advokatima Tanji Savičić, Đorđu Dimitrijeviću i Nikoli Markočeviću iz Banjaluke, Ulica Sime Šolaje broj 1, protiv rješenja broj 15.04-96-158/21 od 14.10.2022. godine, tuženog Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju Republike Srpske, Trg Republike Srpske br. 1, Banjaluka, u predmetu izdavanja ekološke dozvole, odlučujući o zahtjevu tuženog i zainteresovanog lica „P. M.” P. Ž. s.p. B., zastupanog po punomoćnika Ljubiši Dragičeviću, advokatu iz Banjaluke, Ulica Srpska broj 79, za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 033172 22 U od 25.12.2023. godine, na nejavnoj sjednici vijeća održanoj 24.11.2025. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjevi se uvažavaju i presuda Okružnog suda u u Banjaluci broj 11 0 U 033172 22 U od 25.12.2023. godine se preinačava, tako da se tužba tužilaca odbija, te se odbija i zahtjev tužilaca za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Pobijanom presudom stavom 1 izreke uvažena je tužba i poništen uvodno označeni osporeni akt, kojim je odbijena žalba tužilaca izjavljena protiv rješenja Odjeljenja za prostorno uređenje Grada Banjaluka broj 03-360-139/18 od 16.9.2021. godine. Tim prvostepenim rješenjem tačkom 1 dispozitiva daje se „P. M.“ P. Ž. s.p. B., ekološka dozvola za postrojenje (pogon)-pekaru, koja se nalazi u dijelu podrumske etaže i prizemlja sa galerijom, u ulici [...], u B., na zemljištu označenom kao k.č. br. 3990/1, k.o. B. [...] (novi premjer). Tačkom 2 dispozitiva je konstatovano da je pogon i postrojenje za koje se izdaje ekološka dozvola poslovni prostor, namjene-N, horizontalnih gabarita: podrum 6,3 x 6,3 m, prizemlje 14,25 x 7,5 m i galerija 6,3 x 7,5 m, sa dnevnim kapacitetom proizvodnje oko 890 kg proizvoda u toku jednog radnog dana. Tačkom 3 dispozitiva je utvrđeno da je „P. M.“ P. Ž. s.p. B. prilikom obavljanja djelatnosti dužna da: ispuni obaveze zaštite životne sredine u skladu sa odredbom člana 83 Zakona o zaštiti životne sredine („Sl. glasnik Republike Srpske“, broj 71/12, 79/15 i 70/20 u daljem tekstu: Zakon) tokom rada i prestanka rada postrojenja i primijeni mjere ublažavanja negativnih uticaja na životnu sredinu i monitoring emisija, tokom rada i prestanka rada postrojenja, u skladu sa dostavljenom dokumentacijom za izdavanje ekološke dozvole, a posebno: mjere za zaštitu voda i zemljišta, mjere za smanjenje nivoa buke i vibracija, mjere za zbrinjavanje otpada, mjere za sprečavanje incidentnih situacija, te da preduzme i ostale

aktivnosti i mjere za smanjenje uticaja na životnu sredinu iz predmetnog objekta, a koje su navedene u dokazima uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole. Tačkom 4 dispozitiva konstatovano je da se prilikom rada postrojenja ne smiju prekoračiti granične vrijednosti za zagađujuće materije i to: granične vrijednosti za kvalitet vode u skladu sa Pravilnikom o uslovima ispuštanja otpadnih voda u javnu kanalizaciju („Sl. glasnik Republike Srpske“, broj 44/01) i dozvoljeni nivoi vanjske buke prema Pravilniku o dozvoljenim granicama intenziteta zvuka i šuma („Sl. glasnik SR BiH“, broj 46/89). Tačkom 5 dispozitiva konstatovan je monitoring, odnosno da je odgovorno lice postrojenja dužno provoditi monitoring zagađujućih materija, te da je investitor dužan monitoring vršiti putem ovlaštene institucije, a izvještaj o izvršenom mjerenju dostavljati nadležnom ekološkom inspektoru. Tačkom 6 dispozitiva je konstatovano da je investitor dužan bez odlaganja prijaviti nadležnom organu svaku slučajnu ili nepredviđenu nezgodu ili akcident koji značajno utiče na životnu sredinu. Tačkom 7 dispozitiva je konstatovano da je odgovorno lice pogona dužno postupiti po članu 8 Pravilnika o metodologiji i načinu vođenja registra postrojenja i zagađivača („Sl. glasnik Republike Srpske“, broj 92/07) i o tome izvještavati Republički hidrometeorološki zavod. Tačkom 8 dispozitiva je konstatovano da sastavni dio ovog rješenja čine dokazi uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole, izrađeni od ovlaštene institucije „IG“ d.o.o. Banjaluka, br. 1488/18 od aprila 2018. godine i dopuna-dokaza broj: 1488-1/18 od avgusta 2018. godine. Tačkom 9 dispozitiva je konstatovano da se ekološka dozvola iz tačke 1. dispozitiva rješenja daje na određeno vrijeme sa rokom važenja od 5 godina. Izdata dozvola podliježe reviziji i obnavljanju. Zahtjev za obnavljanje dozvole podnosi odgovorno lice najkasnije u roku od 3 mjeseca prije isteka njenog roka, a u slučaju promjene odgovornog lica investitor da je dužan pismeno obavijestiti Odjeljenje za prostorno uređenje Grada Banjaluka o nastaloj promjeni. Stavom 2 izreke presude je obavezan tuženi da tužiocima nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 1.077,50 KM.

Uvaženje tužbe nižestepeni sud obrazlaže time da osporeni nije pravilan i zakonit, jer tuženi nije dao valjano obrazloženje zbog čega je podržao pravilnim zaključivanje prvostepenog organa da je izvještaj o mjerenju intenziteta buke Instituta „IG“ d.o.o. Banjaluka na kojem se zasniva prvostepeno rješenje sačinjen u skladu sa odredbama člana 4 i 8 Pravilnika o dozvoljenim granicama intenziteta zvuka i šuma („Sl. list SR BiH“, broj: 46/89, u daljem tekstu: Pravilnik), niti je dao razloge zbog čega nije prihvaćen izvještaj Instituta „Master“ d.o.o. Banjaluka. Sud navodi da u prvostepenom postupku nisu pravilno izvršena mjerenja intenziteta vanjske buke koja su opisana u elaboratima sačinjenim od Instituta „IG“ d.o.o. Banjaluka i Instituta „Master“ d.o.o. Banjaluka, s obzirom da je mjerenje nivoa buke i šuma izvršeno isključivo izvan objekta zainteresovanog lica, a ne i unutar istog, pa da se iz podataka navedenih mjerenja ne može izvesti zaključak o uticaju vanjskog nivoa buke u unutrašnje prostorije stanova tužilaca, što je bilo od uticaja na zakonitost osporenog akta i prvostepenog rješenja. Pored navedenog, sud nalazi da nepravilnost osporenog akta proizlazi iz toga što tuženi, odlučujući o žalbi, nije uzeo u obzir da se zainteresovano lice, pored proizvodnje hljeba, svježih peciva i kolača-peکارa, bavi i ugostiteljskom djelatnošću - pekoteka, koja zahtijeva obezbjeđenje toaleta ili adekvatnog mokrog čvora. Na ovaj propust je već ukazano u dvjema ranijim presudama Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 024259 19 U od 01.6.2020. godine i broj 11 0 U 030753 21 U od 19.7.2022. godine, ali prvostepeni organ nije postupio po uputama suda datim u pomenutim presudama. Time je došlo do povrede odredbe člana 50 Zakona o upravnim sporovima („Sl. glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), koju tuženi nije sankcionisao već je odluku prvostepenog organa prihvatio kao pravilnu i zakonitu. Ističe da, iako buka ne potiče direktno od mašina zainteresovanog lica, buka koju stvaraju vozila koja se zaustavljaju ispred ili u blizini poslovnog prostora, kao i ona koju stvaraju gosti i kupci u istom, direktno je vezana za djelatnost koju zainteresovano lice obavlja, pa da je kao takvu prvostepeni organ nije mogao posmatrati odvojeno i pripisivati je poštivanju propisa iz oblasti javnog reda i mira. Sud cijeni neosnovanim prigovor zainteresovanog lica da

tužiocima nemaju stranačku sposobnost za pokretanje upravnog spora, jer je to pitanje već riješeno u presudi nižestepenog suda od 01.6.2020. godine, gdje je zaključeno da su tužiocima aktivno legitimisani i da imaju stranačku sposobnost za pokretanje upravnog spora. Bez osnova cijeni i prigovor zainteresovanog lica da je u vrijeme izdavanja ekološke dozvole bio na snazi Pravilnik o razvrstavanju i minimalnim uslovima za rad ugostiteljskih objekata („Sl. glasnik Republike Srpske“, broj 108/11), čijim članom 83 Pravilnika su propisani uslovi za rad pekoteka, u skladu sa kojim pekoteka nije bila obavezna da ima mokri čvor. Ovo iz razloga što je pomenutom odredbom Pravilnika o razvrstavanju i minimalnim uslovima za rad ugostiteljskih objekata u stavu 4 propisano da izuzetno od člana 40 stav 2 i 3 ovog Pravilnika u pekoteci ne moraju biti ispunjeni uslovi (mokri čvor) ukoliko je prostorija za usluživanje manja od 30 m², dok je u konkretnom slučaju površina predmetnog prostora zainteresovanog lica 194,3 m², tako da su prethodni navodi sadržani u odgovoru na tužbu zainteresovanog lica irelevantni kod odlučivanja u predmetnoj pravnoj stvari.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (zahtjev), tuženi osporava njenu zakonitost zbog povrede propisa o postupku koji su bili od uticaja na rješenje predmetne upravne stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da ostaje pri stavu da je pravilno prvostepeno rješenje kojim je izdata ekološka dozvola zainteresovanom licu, jer ispunjava zakonom propisane uslove za izdavanje ekološke dozvole. Ističe da je prvostepeni organ u ponovljenom postupku postupajući po pravnim uputama iz presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 024259 19. od 01.6.2020. godine održao raspravu na kojoj su stranke izvele dokaze i izjasnili se o odlučnim činjenicama, nakon čega je donio prvostepeno rješenje, u obrazloženju kojeg je dao ocjenu svih dokaza dostavljenih uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole, te dao pravno valjane razloge za donošenje odluke. Ukazuje da se sud u pobijanoj presudi pozvao na odredbe Zakona, ali da nije dao razloge u čemu se sastoji povreda tih odredbi, pa da je stoga pobijana presuda manjkava u pogledu obrazloženja, koje nije u skladu sa odredbom člana 191 Zakona o parničnom postupku („Sl. glasnik Republike Srpske“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP). Suprotno stavu nižestepenog suda, smatra da pitanje postojanja mokrog čvora nije prethodno pitanje prilikom odlučivanja o ekološkoj dozvoli, jer ne predstavlja sadržaj odnosno element ekološke dozvole, pa ga kao takav prvostepeni organ nije bio u zakonskoj obavezi utvrđivati. Smatra da je nižestepeni sud pogrešno zaključio da su u postupku povrijeđene odredbe Pravilnika, jer nije izvršeno mjerenje intenziteta buke unutar stanova tužilaca. Ovo iz razloga što među strankama nije bilo spora vezano za intenzitet buke unutar stanova, a što proizlazi iz činjenice da su tužiocima predložili da se mjerenje intenziteta buke izvrši samo ispred i u poslovnom prostoru. Stoga smatra da je nižestepeni sud pogrešno zaključio da elaborati „Master“ Banjaluka i „IG“ d.o.o Banjaluka nisu pravilni, jer nije izvršeno mjerenje intenziteta buke i šuma u stanovima tužilaca. Navodi da nižestepeni sud gubi iz vida činjenicu da su elaborat o intenzitetu zvuka i šuma sačinile ovlaštene institucije koje ispunjavaju uslove za obavljanje djelatnosti iz oblasti zaštite životne sredine, uključujući i stručna lica iz oblasti zaštite od buke u životnoj sredini i koji imaju stručno iskustvo i znanje iz predmetne oblasti. Ističe da je pravilno prvostepeni organ zaključio da nalaz koji je izrađen od „Master“ d.o.o. Banjaluka nije pravilan, jer nije sačinjen u skladu sa članom 4 Pravilnika, s obzirom da je mjerenje izvršeno samo na jednom mjestu, balkonu prvog sprata zgrade iznad pekare. Vezano za navod nižestepenog suda da je ekološka dozvola izdata za prostor koji je tretiran kao pekara, ali ne i za prostor koji je tretiran kao pekoteka, ističe da je zainteresovano lice brisalo djelatnosti pod šifrom 56.10 Djelatnost restorana i usluge dostave hranom, a osim toga za pekoteku, shodno odredbama Pravilnika o postrojenjima koja mogu biti izgrađena i puštena u rad samo ukoliko imaju ekološku dozvolu („Sl. glasnik Republike Srpske“, broj 124/12) nije predviđeno izdavanje ekološke dozvole. Predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba odbije kao neosnovana, te da odbije zahtjev tužilaca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude, zainteresovano lice „P. M.“ P. Ž. s.p. B. (zahtjev zainteresovanog lica), osporava njenu zakonitost zbog povrede zakona, drugog propisa i opšteg akta i povrede pravila postupka. Ističe da nižestepeni sud pogrešno zaključio da je postojanje mokrog čvora relevantno za donošenje ekološke dozvole, jer postojanja mokrog čvora ne predstavlja sadržaj, odnosno element ekološke dozvole. Dodaje da je nejasno na osnovu čega je nižestepeni sud zaključio da mjerenja intenziteta buke i šuma od strane Instituta „IG“ d.o.o Banjaluka i Instituta „Master“ Banjaluka nije izvršeno u skladu sa odredbama člana 4 i 8 Pravilnika, jer je nalaz Instituta „IG“ d.o.o Banjaluka sačinjen po prijedlogu stranaka koji su jasno odredili predmet i obim vještačenja. Ističe da je analizom proizvodnog procesa utvrđeno da je jedini izvor vanjske buke, koji je važan za proizvodnu djelatnost za koju se izdaje ekološka dozvola, u naravi vanjska jedinica klime. Navodi da je nižestepeni sud zanemario činjenicu da je ovlaštena institucija koja ima licencu za obavljanje poslova iz oblasti životne sredine Institut „IG“ d.o.o. Banjaluka u svom elaboratu na jasan način prikazao da je komunalna buka koja je proizvod drugih faktora, veća od dozvoljenog intenziteta buke i u vrijeme kad pekara ne radi. Ukazuje da je u skladu i na način određen Zakonom javnost bila upoznata sa postupkom izdavanja ekološke dozvole. Takođe smatra da je pogrešan stav suda da buka koja nastaje u blizini objekta je u direktnoj vezi sa djelatnošću koju obavlja zainteresovano lice. Ovo stoga što se poslovni objekat zainteresovanog lica nalazi u najužem centru grada gdje je visoka frekvencija saobraćaja, da se u blizini istog nalazi niz ugostiteljskih objekata u kojima se između ostalog toče alkoholna pića, da se na nekoliko desetina metara nalazi Ekonomska škola i Škola učenika u privredi, pa da je dovodenje buke u direktnu vezu sa njegovom djelatnošću u potpunosti pogrešno. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači i tužba tužilaca odbije.

Tuženi u odgovoru na zahtjev zainteresovanog lica, ističe da se saglasio sa navodima iz istog u dijelu koji se odnosi na zakonitost i pravilnost odluka koje su donesene u predmetnom upravnom postupku, te u pogledu nepravilnosti kojima je zahvaćena pobijana presuda, a koji se ogledaju u manjkavosti obrazloženja, pogrešne primjene materijalnih propisa, povrede propisa o upravnom postupku. Podržava zaključak zainteresovanog lica da se nižestepeni sud nije trebao baviti pitanjem mokrog čvora, s obzirom da pitanje postojanja mokrog čvora ne predstavlja sadržaj, odnosno element ekološke dozvole, pa iako ga prvostepeni organ nije bio u obavezi utvrđivati, ipak je postupio po uputi iz presude od 01.6.2020. godine i na licu mjesta utvrdio postojanje mokrog čvora, o čemu je sačinjen zapisnik od 21.6.2022. godine. Predlaže da se ovaj zahtjev usvoji, pobijana presuda preinači i tužba tužilaca odbije.

Zainteresovano lice u odgovoru na zahtjev tuženog, navodi da je u svemu saglasan sa navodima istog, ističući da je tuženi organ postupio u skladu sa zakonom propisanom procedurom, što je navedeno u njegovom zahtjevu za vanredno preispitivanje pobijane presude. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači i tužba tužilaca odbije.

Tužioci u odgovoru na zahtjev zainteresovanog lica, navode da osporavaju navode zahtjeva, ističući da je nižestepeni sud ispravno zaključio da nije jasan zaključak tuženog organa u odluci, da postojanje mokrog čvora nije od značaja za izdavanje ekološke dozvole. Osporava navode zahtjeva da je Institut „IG“ d.o.o. Banjaluka uradio nalaz po njihovom prijedlogu, jer su oni predložili Institut „Master“, s obzirom da su imali primjedbe na elaborat Instituta „IG“ d.o.o, Banjaluka, te da su se obraćali tuženom da se provede postupak revizije rješenja i licence izdate Institutu „IG“ d.o.o. Banjaluka saglasno odredbama Pravilnika o uslovima za obavljanje djelatnosti iz oblasti zaštite životne sredine („Sl. glasnik Republike Srpske“, broj 28/13). Dodaje da Institut „IG“ d.o.o. Banjaluka prilikom pripreme elaborata, povodom uticaja poslovanja zainteresovanog lica, nije uobzirio njihove primjedbe, pa da su stoga predložili

angažovanje Instituta "Master" koji je utvrdio da u noćnom periodu rada zainteresovanog lica buka prelazi dozvoljen granice, kao i da su gosti istog uzročnici iste. Naglašava da ništa od ovoga nije navedeno u elaboratu Instituta „IG“ d.o.o. Banjaluka, kao i da nije izvršeno mjerenje buke noću, iako je to više puta ukazano. Osporava i da je javnost bila upoznata sa postupkom izdavanja ekološke dozvole, jer o tome nije niko bio upoznat, a najmanje stanari zgrade. Predlaže da se zahtjev zainteresovanog lica odbije.

Tužioci nisu dostavili odgovor na zahtjev tuženog.

Razmotrivši zahtjeve, odgovore na zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39 ZUS, ovaj sud odlučuje kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz podataka spisa proizlazi da je po tužbi tužilaca, presudom nižestepenog suda broj 11 0 U 030753 21 U od 19.7.2022. godine poništeno ranije rješenje tuženog od 10.11.2021. godine, kojim je odbijena žalba tužilaca izjavljena protiv prvostepenog rješenja od 16.9.2021. godine, kojim se daje ekološka dozvola zainteresovanom licu za postrojenje (pogon-pekaru), koja se nalazi u dijelu podrumske etaže i prizemlja sa galerijom u ulici [...] u B., na zemljištu označenom kao k.č. br. 3990/1 k.o. Banjaluka (novi premjer). U ponovnom postupku, tuženi je u izvršenju pomenute presude, donio osporeni akt kojim je odbio žalbu tužilaca. Pobijanom presudom uvažena je tužba tužilaca i poništen osporeni akt iz razloga koji su navedeni u uvodnom dijelu obrazloženja ove presude.

Pobijanom presudom nije pravilna.

Osnovano tuženi i zainteresovano lice u svojim zahtjevima ukazuju da postojanja mokrog čvora ne predstavlja prethodno pitanje i nije relevantno za odluke o izdavanju ekološke dozvole.

Odredbom člana 14 tačka d) Zakona data je definicija ekološke dozvole, pa je tako određeno da ekološka dozvola predstavlja odluku nadležnog organa, koju on donosi u formi rješenja, a kojom se utvrđuje da postrojenje ispunjava određene uslove za izgradnju i rad cijelog postrojenja ili dijela postrojenja, a može obuhvatiti jedno ili više postrojenja, na istoj lokaciji kojima upravlja isto odgovorno lice. S obzirom na navedenu zakonsku odredbu, jasno je da se ekološka dozvola tiče samo postrojenja, a ne poslovnog prostora ili djelatnosti kojom će se u tom prostoru baviti subjekat koji zahtjeva njeno izdavanje. U tom pravcu dilema da li se u konkretnom slučaju zainteresovano lice osim djelatnosti proizvodnje hljeba, svježih peciva i kolača-pekaru, bavi i djelatnošću pekoteke, potpuno je irelevantna i nebitna za odluku o izdavanju ekološke dozvole, jer se kao što je prethodno rečeno, ekološka dozvola izdaje isključivo za postrojenje ili dio istog, a ne i za prostor odnosno djelatnost subjekta koji zahtjeva njeno izdavanje. Iz istih razloga je pogrešan stav nižestepenog suda da je organ prilikom odlučivanja o izdavanju ekološke dozvole bio dužan da vodi računa i o buci koju stvaraju gosti i kupci, te vozila i zvučni signali vozila koja se zaustavljaju ispred ili u blizini prostora zainteresovanog lica.

Pogrešno nižestepeni sud zaključuje da je rješenje o izdavanju predmetne ekološke dozvole nepravilno i nezakonito jer prilikom sačinjavanja izvještaja o mjerenjima nivoa intenziteta buke i šuma, „IG“ d.o.o. Banja Luka i „Master“ d.o.o. Banja Luka, nisu izvršili mjerenje i unutar stanova tužioca.

Naime ovakav svoj zaključak nižestepeni sud zasniva na odredbi člana 8 Pravilnika o dozvoljenim granicama intenziteta zvuka i šuma, kojom se propisuje način mjerenja i utvrđenja

najvišeg nivoa buke u zatvorenim prostorijama koja prema namjeni trebaju biti zaštićena od iste, ali u situaciji kad tužioci u toku postupka, a niti u tužbi, ničim ne impliciraju da je izvor buke u njihovim stanovima, postrojenje za koji se traži ekološka dozvola, tačnije oni izvor iste vežu za djelatnost zainteresovanog lica, odnosno buku koju stvaraju gosti i kupci, odnosno vozila i zvučni signali vozila koja se zaustavljaju ispred ili u blizini prostora, a koja kao što je prethodno rečeno nije relevantna, to nije bilo potrebno da se u konkretnom slučaju prilikom sačinjavanja izvještaja o intenzitetu buke izvrše i mjerenja unutar stanova. Pri tom valja imati na umu da su tužioci sami odredili da „Master“ d.o.o. Banja Luka mjerenje izvrši na balkonu stana koji se nalazi iznad poslovnog prostora zainteresovanog lica, što dovoljno govori o tome da postrojenje za koje se traži izdavanje ekološke dozvole ne stvara buku unutar prostorija tužilaca.

Imajući u vidu sadržaj upravnog spisa, stav je ovog suda da je nadležni prvostepeni organ u postupku izdavanja ekološke dozvole u svemu postupio u skladu sa odredbama člana 80 do 110 Zakona kojim se reguliše postupak i uslovi za izdavanje ekoloških dozvola i sprečavanje nesreća velikih razmjera, koji se ni na koji način ne dovode u pitanje navodima tužbe.

Tužbu u ovom predmetu između ostalih podnijela je i Zajednica etažnih vlasnika u ulici Nikole Pašića broj [...] koja po ocjeni ovog suda nema aktivnu legitimaciju u postupku izdavanja ekološke dozvole, budući da eventualne posljedice buke ili drugi negativni uticaj na životnu sredinu mogu neposredno pogađati isključivo pojedinačne etažne vlasnike, a ne i Zajednicu etažnih vlasnika kao pravno lice. Pojedinačni etažni vlasnici su ti koji eventualno trpe posljedice rada postrojenja za koje se izdaje ekološka dozvola, pa time ostvaruju zakonom propisane uslove postojanja ličnog i neposrednog interesa za pokretanje upravnog spora. Stoga je tužbu u dijelu koji je podnijela Zajednica etažnih vlasnika trebalo odbaciti zbog nedostatka aktivne legitimacije, ali kako je ovaj sud tužbu odbio kao neosnovanu i budući da su, u ovom konkretnom slučaju, posljedice odbacivanja i odbijanja tužbe iste, to ne predstavlja razlog za njeno ukidanje.

Kod takvog stanja stvari, pobijanom presudom je ostvaren razlog nezakonitosti iz člana 35 stav 2 ZUS, pa se na osnovu člana 40 stav 2 istog zakona, zahtjevi tuženog i zainteresovanog lica uvažavaju, tako da se presuda preinačava na način da se tužba odbija kao neosnovana.

Budući da su zahtjevi tuženog i zainteresovanog lica uvaženi i pobijana presuda preinačena na način da je tužba tužilaca odbijena kao neosnovana, to tužiocima shodno odredbi člana 6 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Sl. glasnik Republike Srpske“, broj 63/11) po načelu argumentum a contrario, ne pripadaju troškovi upravnog spora.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković